

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 21.927 van 23 januari 2009
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 6 november 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 oktober 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 december 1980 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUSSCHER en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen, bezit u de Ethiopische nationaliteit, bent u geboren op 25 juli 1982 te Addis Abeba, bent u Oromo van etnische afkomst en bent u orthodox katholiek van religie. U woonde van bij uw geboorte totdat u Ethiopië ontvluchtte met uw ouders en uw broer te Addis Abeba. Van 2001 tot 2006 (1994 E.K. tot 1998 E.K.) werkte u als zelfstandige hout- en metaalbewerker. U bent verloofd met (B. A.), die momenteel in Burayu verblijft.

Uw vader zat al meer dan tien jaar in de gevangenis alvorens hij op 18 februari 2003 (Yakatit 11, 1995 E.K.) in de gevangenis werd gedood. Hij werd gearresteerd op beschuldiging van lidmaatschap van het Oromo Liberation Front (hierna OLF). Op 18 april 2003 (Miyaziya 10, 1995 E.K.) werd u tijdens de werkdag gearresteerd door de politie in uw werkplaats. U werd ervan verdacht betrokken te zijn bij een aanslag gepleegd door het OLF. Ze brachten u naar de ‘Karchalle’ gevangenis waar u in een cel werd opgesloten. U werd er regelmatig ondervraagd en geslagen. Op 13 oktober 2003 (Tikemet 2, 1996 E.K.) werd u vrijgelaten nadat uw buurman, (G. A.), ook

behorende tot de Oromo-etnie, een borgsom van 2000 Birr voor u betaalde. Na uw vrijlating kwamen politiemannen regelmatig naar uw huis om u te bedreigen. Telkens wanneer een bomaanslag gebeurde, werd u meegenomen naar het politiebureau van woreda 25 en beschuldigde men u van wapenbezit. Op 19 april 2006 (Miyaziya 11, 1998 E.K.) werd u thuis gearresteerd door de politie en leden van de 'Agassi' [de speciale veiligheidsdienst van het Ethiopian People's Revolutionary Democratic Front (hierna EPRDF)]. Ze brachten u naar een detentiekamp in Didessa. Daar werd u geslagen en moest u dwangarbeid verrichten. Na één maand werd u naar het detentiekamp in Zeway overgebracht. U was bang dat ze u zouden doden en besloot te ontsnappen uit de gevangenis. Op 8 juni 2006 (Sene 1, 1998 E.K.) slaagde u erin om ongemerkt in een vuilniscontainer te kruipen. De container werd vervolgens opgehaald door een vrachtwagen. Zo kon u uit het kamp ontsnappen. De vrachtwagen reed met u naar Shashemene. Daar belde u naar uw verloofde (B.). Ze zei dat uw moeder en uw broer (G.) tijdens uw detentie ook gearresteerd werden. Sindsdien waren ze vermist. U ging naar Dilla en vandaar trok u verder naar Moyale. Op 17 juni 2006 (Sene 10, 1998 E.K.) kwam u aan in Nairobi, Kenia. Daar nam u op 2 augustus 2006 het vliegtuig naar Amsterdam, Nederland. U reisde verder per trein naar België waar u op 3 augustus 2006 aankwam. U vroeg asiel aan op 4 augustus 2006. Vanuit België had u telefonisch contact met uw vriendin. Die wist u te vertellen dat de federale politie u kwam zoeken bij uw ouders en in de buurt, dat uw broer verdween en dat uw moeder verhuisde naar Sululta, omdat ze steeds achter u kwamen vragen en haar intimideerden. Uw vriendin stuurde u een convocatie op die ze ontving, omdat ze ervan verdacht werd informatie te hebben over u.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van een vrees voor vervolging die het gevolg is van het feit dat de Ethiopische autoriteit u verdacht van betrokkenheid bij aanslagen gepleegd door het OLF, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt. Vooreerst kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt bij de redenen van vervolging van uw vader en uzelf.

Zo verklaarde u dat uw vader werd gearresteerd wegens beschuldiging van lidmaatschap van het OLF (gehoor 1 CGVS, p.5). U wist echter niet of uw vader ook lid was van het OLF, noch of hij ooit politieke activiteiten had (gehoor 1 CGVS, p.5). Later gaf u echter aan dat geen familieleden lid waren van het OLF en dat uw vader ook helemaal geen supporter van het OLF was (gehoor 2 CGVS, p.7). Het is eigenaardig dat u eerst nog twijfelde of uw vader lid was van het OLF terwijl u nadien aangaf dat uw vader helemaal geen supporter was van het OLF. U wist al evenmin waarom uw vader ervan verdacht werd (gehoor 1 CGVS, p.5-6). Later gaf u echter aan dat uw vader gearresteerd werd, omdat hij verdacht werd het OLF te steunen omwille van jullie Oromo afkomst. Dit laatste argument overtuigt niet, omdat het behoren tot de etnische Oromo op zich niet voldoende is als grond voor vervolging. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt immers dat er ook Oromo-groeperingen zijn die nauw aanleunen bij de regeringspartij EPRDF (zie informatie in het administratief dossier). Verder verklaarde u dat uw vader gedurende meer dan tien jaar in de gevangenis zat en dat hij soms voor korte periodes (enkele dagen) werd vrijgelaten (gehoor 1 CGVS, p.4 en 8). U kon verder niet preciseren wanneer uw vader werd vrijgelaten (gehoor 1 CGVS, p. 5-6, 8). Verder wist u ook niet waar uw vader juist werd vastgehouden (gehoor 1 CGVS, p.10). Dit gebrek aan kennis over de activiteiten en detenties van uw vader is hoogst merkwaardig, niet alleen omdat u uw hele leven bij uw ouders woonde (gehoor 2 CGVS, p.3), maar ook omdat u

beweerde dat hij af en toe werd vrijgelaten, waardoor het binnen de verwachtingen ligt dat u aan de weet zou zijn gekomen of hij nu werkelijk lid/aanhanger van het OLF was en waar en waarom hij precies werd vastgehouden. Vermits uw vader al meer dan tien jaar in de gevangenis zat alvorens hij –volgens uw verklaringen- op 18 februari 2003 (Yakatit 11, 1995 E.K.) in de gevangenis werd gedood en vermits u op 25 juli 1982 werd geboren, was u bijna 21 jaar oud toen uw vader stierf. Men mag toch verwachten dat u in de loop van de detentie van uw vader toch meer over het lot van uw vader zou hebben vernomen.

Verder verklaarde u dat agenten naar het familiehuis kwamen toen uw vader opgesloten zat en dat ze uw familie ervan beschuldigden wapens te verbergen en leden van het OLF te ontvangen, omdat ze dat van alle Oromo's denken (gehoor 1 CGVS, p.8). Hiervoor werd reeds opgemerkt dat het louter Oromo zijn als grond voor vervolging niet aannemelijk overkomt (cf. supra). Bovendien gaf u later aan dat u het écht niet wist waarom u er van verdacht werd lid te zijn van het OLF (gehoor 1 CGVS, p.14).

Gelet op bovenstaande vaagheden en tegenstrijdigheden betreffende de redenen van vervolging van uw vader en uzelf, maakte u het niet aannemelijk dat u daadwerkelijk een persoonlijke vrees voor vervolging zou kennen.

Vervolgens kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt bij de problemen die u kende in de periode tussen uw eerste detentie en uw tweede detentie.

U verklaarde dat u in de periode tussen uw eerste detentie en uw tweede detentie [13 oktober 2003 - 19 april 2006 (2 Tikemet 1996 - 11 Miyazia 1998 E.K.)] door de politie werd geïntimideerd, bedreigd en gevolgd. Ze kwamen ook vaak aan huis – ongeveer twee keer per maand – en namen u soms mee naar het woreda 25 politiebureau, dat –volgens uw verklaringen- onder geen andere naam bekend is (gehoor 2 CGVS, p.14). Eerder verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna 'DVZ ') echter dat u tussen uw twee detentieperiodes geregeld werd meegenomen naar het vierde politiekantoor van Addis Abeba (zie gehoorverslag DVZ dd. 29 augustus 2006, p.14). Verder gaf u aan toen u werd gevraagd waarom de agenten u mee namen, dat ze geen bewijs hadden, maar dat ze u telkens arresteerden wanneer er bomaanslagen plaatsvonden en dat ze u dan beschuldigden van wapenbezit (gehoor 2 CGVS, p.14). U wist – ondanks deze herhaaldelijke beschuldigingen van wapenbezit en hulp bij bomaanslagen van het OLF – niet of het OLF met wapens vecht tegen de autoriteit (gehoor 2 CGVS, p.19). Toen u bovendien werd gevraagd of u concrete voorbeelden kon geven van zulke aanslagen, bleef u vaag door enkele wijken op te sommen. Toen u werd gevraagd om aan te geven waar en wanneer de aanslagen plaatsvonden, bleef u vaag door te zeggen dat er een aanslag plaatsvond toen u in de gevangenis zat. Ook toen de vraag voor een derde maal gesteld werd, kon u niet concreter antwoorden dan 'soms op het openbaar vervoer, soms op de brug en andere plaatsen' (gehoor 2 CGVS, p.15). Bovendien gaf u aan dat ze het OLF verdachten van de aanslagen en dat alle Oromo die ze niet vertrouwen het slachtoffer zijn van verdenking. U gaf aan dat u een dergelijke Oromo was die de overheid niet vertrouwde en dat u in een buurt woonde die voornamelijk uit Tigrinya bestond en dat u daarom verdacht was (gehoor 2 CGVS, p.15). Op de vraag waarom u geen poging deed om te verhuizen naar een andere wijk waar meer Oromo wonen – wat men mag verwachten indien u er van uitging dat het wonen in een buurt met voornamelijk Tigrinya een oorzaak van uw verdenking was – antwoordde u dat het uw geboorteplaats is en uw ouders er woonden (gehoor 2 CGVS, p.16). Deze verklaring overtuigt niet in het licht van de jarenlange vervolging van uw vader en de vervolging van uzelf.

Bovenstaande vaagheden en tegenstrijdigheden maken dat uw de door u aangehaalde problemen in de periode 13 oktober 2003 - 19 april 2006 (2 Tikemet 1996 - 11 Miyazia 1998 E.K.) niet geloofwaardig zijn.

Bovendien dient er te worden vastgesteld dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde in verband met uw verschillende arrestaties en detenties.

Betreffende uw **eerste arrestatie** verklaarde u bij de DVZ dat u de eerste keer gearresteerd werd op uw werkplaats (gehoorverslag DVZ, p.13). U verklaarde later dat u op Miyaziya 10, 1995 E.K. 's avonds thuis werd gearresteerd toen u op uw kamer zat (gehoor 1 CGVS, p.9). Nadat u hiermee werd geconfronteerd, gaf u aan dat uw

werkplaats ook in uw huis – of compound (gehoor 2 CGVS, p.4) – was en dat u beide benamingen door elkaar gebruikte (gehoor 1 CGVS, p.10). Nog later verklaarde u dat u op Miyaziya 10, 1995 E.K. tijdens de werkdag werd gearresteerd in de werkplaats (gehoor 2 CGVS, p.11). Uw verantwoording voor bovenstaande inconsistentie is niet overtuigend, aangezien het duidelijk twee verschillende kamers en twee verschillende tijdstippen betrof. Verder verklaarde u eerst dat u op Miyaziya 10, 1995 E.K. werd gearresteerd door drie of vier politieagenten en dat de agenten tegen u zegden dat u verdacht werd van een aanslag van het OLF en dat ze u geen documenten toonden (gehoor 1 CGVS, p.10), terwijl u later aangaf dat u door twee agenten van de lokale en federale politie werd gearresteerd en dat ze u niets zegden bij uw arrestatie, maar dat men u in de gevangenis zei dat u meedeed aan een bomaanslag, dat u wapens had en dat u supporter/sympathisant van het OLF was (gehoor 2 CGVS, p.11). Uw verklaringen over uw arrestatie op Miyaziya 10, 1995 E.K. zijn dan ook inconsistent. Betreffende uw **eerste detentie** verklaarde u bij de DVZ dat u niet ondervraagd werd tijdens uw eerste detentie, terwijl u bij het CGVS verklaarde dat u tijdens uw detentie in Karchele werd ondervraagd over het feit of u van het OLF was en dat deze ondervragingen één keer per week plaatsvonden (gehoor 1 CGVS, p.10 en 11). Na confrontatie legde u uit dat u verward was tijdens het gehoor voor de DVZ (gehoor 1 CGVS, p. 11). Later gaf u bij het CGVS evenwel opnieuw aan dat er geen enkele ondervraging plaatsvond tijdens uw detentie in Karchele (gehoor 2 CGVS, p.12). Verder verklaarde u voor de DVZ dat u tijdens uw eerste detentie samen met driehonderd andere personen in een grote ruimte zat. Voor het CGVS stelde u daarentegen dat er tijdens uw eerste detentie tussen de dertig en de vijftig andere gevangenen in uw cel waren (gehoor 1 CGVS, p.11). Na confrontatie ontkende u dergelijke verklaringen afgelegd te hebben bij de DVZ en gaf u aan dat het in Didessa was dat er driehonderd celgenoten waren (gehoor 1 CGVS, p.11-12). Toen u later gevraagd werd hoeveel mensen er in uw cel zaten bij uw eerste detentie, verklaarde u opnieuw dat er driehonderd celgenoten waren (gehoor 2 CGVS, p.12). Verder verklaarde u eerst dat u tijdens uw eerste detentie dagelijks van zes uur 's ochtends tot twee à drie u in de namiddag moest werken (gehoor 1 CGVS, p.12), terwijl u later aangaf dat het niet mogelijk was om te werken tijdens uw eerste opsluiting (gehoor 2 CGVS, p.12).

Betreffende uw detentie in **Didessa** die begon op 19 april 2006 (Miyaziya 11, 1998 E.K.) en die één maand lang duurde, verklaarde u aanvankelijk dat u samen met driehonderd celgenoten zat opgesloten (gehoor 1 CGVS, p.11-12 en 16), terwijl u later aangaf dat u er zat opgesloten met honderdvijftig (gehoor 2 CGVS, p.17).

Betreffende uw detentie in **Zeway** vanaf uw transfer vanuit Didessa tot 8 juni 2006 (Sene 1, 1998 E.K.), gaf u eerst aan dat er zestig personen in uw cel zaten (gehoor 1 CGVS, p.17), terwijl u nadien verklaarde dat er driehonderd gevangenen in uw cel zaten (gehoor 2 CGVS, p.18).

Gelet op bovenstaande inconsistenties kan er geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vervolging.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade.

De door u neergelegde identiteitskaart toont uw identiteit aan, waar door het Commissariaat-generaal niet aan wordt getwijfeld. In de door u voorgelegde convocatiebrief van 12 juni 2006 (Sane 5, 1998 E.K.) wordt u gevraagd om zich aan te melden bij de autoriteiten omdat u uit de gevangenis ontsnapte nadat u werd gearresteerd omwille van het geweld volgend op de verkiezingen van 2004-2005 (1997 E.K.). Om enige bewijskracht te hebben, dienen de door u voorgelegde stukken te worden ondersteund door consistente en geloofwaardige verklaringen, wat in casu echter niet het geval is. U legde geen documenten voor waaruit de door u afgelegde reisweg zou kunnen blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend.

Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. Verzoeker beroept zich op een schending van artikel 1, A van de Conventie van Genève en van artikel 48/3, §1 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Volgens verzoeker dient hem de status van vluchteling te worden toegekend. Hij werd lastiggevalen door de politie en de veiligheidstroepen van de regerende EPRDF. Hij werd tevens gevangengenomen zonder aanleiding, zonder gerechtelijk bevel. Deze gevangenneming had een ongestaafde beschuldiging van lidmaatschap van de OLF als oorzaak. De ondergane daden van vervolging zijn een schending van artikel 3 EVRM. Verzoeker werd gevisieerd omdat hij behoort tot de Oromo-minderheid. Hij bevindt zich buiten Ethiopië, het land van zijn nationaliteit en hij kan de bescherming van de overheidsdiensten, gelet op het door hun gepleegde geweld, niet inroepen.

3.2. Blijkens de uitvoerig gemotiveerde bestreden beslissing heeft verzoeker zijn persoonlijke vrees voor vervolging niet aannemelijk gemaakt gezien hij vage en incoherente verklaringen heeft afgelegd aangaande (i) de redenen en omstandigheden van de vervolging van zijn vader en hemzelf (ii) de problemen die hij zou gekend hebben in de periode tussen zijn twee detenties (iii) zijn verschillende arrestaties en detenties.

Verzoeker onderneemt geen poging om de motieven van de bestreden beslissing aangaande het ongeloofwaardig karakter van zijn verklaringen te weerleggen of te ontkrachten en brengt evenmin afdoende argumenten aan die een ander licht zouden werpen op de vaststellingen van de bestreden beslissing. Hij beperkt zich tot het herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, tot het toetsen van deze verklaringen aan de verschillende componenten van de definitie van vluchteling zoals voorzien in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève en tot het besluit dat hij wel degelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus zonder enigszins de concrete motieven te weerleggen. Derhalve vermag hij niet afbreuk te doen aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Verzoeker bracht in zijn verzoekschrift geen feiten, elementen of toelichtingen bij die hem in zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen. Bijgevolg blijven de vaststellingen van de bestreden beslissing aangaande de ongeloofwaardige verklaringen van verzoeker met betrekking tot zijn asielrelaas onverminderd gehandhaafd en worden zij door de Raad overgenomen.

Wat de door verzoeker bij zijn verzoekschrift neergelegde stukken betreft merkt verweerder terecht op dat het aanbrengen van algemene rapporten en een aantal vaststellingen van internationale mensenrechtenorganisaties niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd aangezien dit in concreto dient te worden aangetoond, ondermeer aan de hand van geloofwaardige verklaringen. Verzoeker blijft hier in gebreke. De neergelegde stukken die betrekking hebben op zijn inburgering, op

zijn in België gevolgde opleidingen en op zijn tewerkstelling in België doen evenmin afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing gezien deze stukken geen verband houden met het door verzoeker aangehaalde asielrelaas.

De Raad wijst erop dat hij in het kader van zijn bevoegdheid, bepaald in artikel 39/2, §1 van de voormelde wet van 15 december 1980, geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel en aldus niet vermag artikel 3 van het EVRM rechtstreeks te toetsen (zie RvS, 24 juni 2008, nr. 184.647). De Raad onderzoekt enkel het reële risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst, in casu in het kader van de subsidiaire bescherming van artikel 48/4, §2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. *infra*).

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.1. Verzoeker stelt dat hij aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Indien hij zou moeten terugkeren naar Ethiopië, zou hij zonder twijfel worden aangetroffen door de leden van de politie en van de Agassi en aldus een reëel risico lopen op ernstige schade.

4.2. Verzoeker beroept zich voor de subsidiaire beschermingsstatus op geen ander element dan wat werd aangehaald in zijn asielrelaas. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas (zie sub 3.2) kan hem de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 23 januari 2009 door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
---------------	--

mevr. A. DE POOTER,	toegevoegd griffier.
---------------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER.

W. MULS.